

Een kerstcadeau van het Duincafé

Debbie Johnson bij Boekery:

Zomer in het Duincafé

Kerstmis in het Duincafé

Thuis in het Duincafé

Zonnige dagen in het Duincafé

Een kerstcadeau van het Duincafé

Debbie Johnson

*Een kerstcadeau van
het Duincafé*

Terwijl het Duincafé zich opmaakt voor een warme kerst,
sluit Katie een vriendschap die voor haar alles
kan veranderen.

ISBN 978-90-225-9434-6

ISBN 978-94-023-1769-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Gift from the Comfort Food Café*

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Johannes Wiebel | punchdesign, using images from Shutterstock.com and AdobeStock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Barbara Tomkinson (en Tinkerbell!)

Deel 1

In de startblokken...

1

Mijn naam is Katie Seddon. Ik ben zeven jaar en ik ben van plan weg te lopen.

Dit is de eerste keer, maar het zal niet de laatste keer zijn.

Het is eerste kerstdag en ik heb alles verzameld wat ik nodig heb, onder meer: een verzameling cadeautjes, waaronder mijn zeemeermin-Barbie, een kleurboek en viltstiften, een sieradendoosje met een dansende opwindballerina erin, pluizige roze oorwarmers, elfensokken voor in bed en een pak met vier rollen custard cream-koekjes in cellofaan. De koekjes lagen vanochtend niet onder de boom, ik heb ze uit de keuken gepikt.

Ik kijk naar mijn buit en besluit dat ik klaar ben voor alles wat het lot voor mij in petto heeft.

Ik stop de spullen in mijn Toy Story-rugzak en besluit af te reizen naar het einde van het heelal. Of op z'n minst naar het huis van mijn oma. Ze woont maar twee straten verderop, dus het is niet echt een intergalactische reis langs de sterren.

Nadat ik mijn rugzak heb dichtgeritst ga ik op mijn bed zitten en ben even stil. Ik vraag me af of papa en mama me zullen horen als ik naar beneden sluip, mijn regenjas pak en de deur uit glip. Maar wanneer ik een paar seconden met gespitste oren heb geluisterd naar hoe ze tegen elkaar tekeergaan, ben ik gerustgesteld: ze zullen me niet horen.

Ik kan maar een enkel woord verstaan, en ik weet dat het geen zin heeft om te proberen meer woorden op te vangen, want dat

lukt toch niet. Het is een kakofonie van gekrijs en geschreeuw en lawaai, terwijl ze elkaar door de woonkamer achternazitten. Het gekletter van asbakken die door de kamer worden gesmeten, het schelle gevloek en het gerinkel van borden zijn voor mij heel normaal. Ze maken deel uit van de achtergrondmuziek van mijn kindertijd, het tegenovergestelde van een slaapliedje, waarbij ik me alert en bang voel in plaats van slaperig en veilig.

Terugkijkend, met complexere denkprocessen dan ik op mijn zevende had, weet ik dat zij een van die stellen zijn die hun relatie baseren op wederzijdse minachting. Op goede dagen tolereren ze elkaar, op slechte dagen zijn de enige emoties in hun ogen haat en verbittering. Ze zijn een en al teleurstelling over wat er van hun leven is geworden.

Ik weet nu dat dat niet ongewoon is en dat hun conflicten het cement vormden dat hen samenhiield. Misschien vonden ze het opwindend toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten en genoten ze van de passie waarmee ze ruziemaakten. Misschien weten ze de eerste serieuze ruzies aan hun vurige aard. Misschien waren ze in hun jongere jaren anders en dachten ze dat ze verliefd waren. Maar nu, met mijn vader in een uitzichtloze baan en mijn moeder die thuis vastzit, is het zeker geen passie meer. Het is pure woede.

Op mijn zevende begrijp ik daar niets van. Ik weet niet wat er gaande is in de grote, boze wereld van de volwassenen. Wat ik wél weet is dat ik er niet meer tegen kan. Dat dit de ergste Kerstmis ooit is. Dat ze allebei echt heel gemeen zijn wanneer ze ruziemaken. Mijn vader is groter en fysiek sterker, maar mijn moeder is als een agressieve wesp die hem voortdurend aanvalt. Het is verschrikkelijk, en ik ga weg. Voorgoed.

Ik loop op mijn tenen de trap af en sluip heel stilletjes het huis uit. Niet dat dat nodig is – ze hebben de kritische massa al bereikt en zouden zelfs niet opkijken als ik met mijn knipperende

Rudolph-tiara op al congadansend de woonkamer zou doorkruisen. Die heb ik trouwens op. Ik heb bedacht dat ik daarmee veiliger ben in het donker.

Het eindje naar mijn oma is een beetje eng. Ik ben al vaak naar haar toe gelopen, maar alleen als er een volwassene bij was. Deze keer doe ik het in mijn eentje, 's nachts, met niemand om mijn hand vast te houden wanneer ik de straat oversteek. Ik ben een braaf meisje en doe wat me geleerd is: ik wacht tot het groene mannetje bij het stoplicht aanspringt, ook al rijden er helemaal geen auto's. Mijn moeder steekt soms over bij het rode mannetje, maar ze zegt dat volwassenen dat mogen.

Ik klop bij mijn oma op de deur, die in haar gewatteerde ochtendjas en met haar ruitjespantoffels aan opendoet. Zonder iets te vragen laat ze me binnen. Nu weet ik dat ze dat deed omdat ze niets hóéfde te vragen. Ze wist precies wat er bij ons thuis aan de hand was en waarom ik een schuilplaats nodig had. Een plek om te schuilen voor de storm die de giftige relatie van mijn ouders was.

Mijn oma was een heel lieve vrouw, die altijd naar Parma Violet-snoepjes rook. Tot op de dag van vandaag bieden ze troost wanneer ik ze aantref in een grote zak Swizzels-snoepjes. Halloween is soms een bitterzoete ervaring.

Ze troost me met een bakje vol met vla doordrenkte cakerol met jam, die ze opwarmt in de magnetron, en maakt een mok warme oploschocolademelk voor me. Ze laat me zelfs in de grote leunstoel zitten, onder een dekentje. De stoel heeft een knop waarmee je de voetensteun omhoog kunt doen. Ik hoor haar telefoneren, maar ik zit zo lekker en knus en voel me zo gelukkig dat het me helemaal niet interesseert met wie ze praat. De kamer wordt verlicht door de twinkellende lampjes in haar kleine plastic kerstboom, en alles is goed met de wereld.

Wanneer ze de kamer weer in komt is ze een en al rimpelige

glimlach en lieflijkheid, en we kijken samen naar een aflevering van *ER*. Het verhaal is spannend, met een grote brand en veel drama. Misschien heeft die vroege ontmoeting met verpleegkundige Carol Hathaway wel de kiem gelegd voor mijn latere carrière.

Tegen de tijd dat mijn moeder zichzelf wegsleept van de ruzie heeft oma me in het logeerbed gestopt. Ik lig in de kamer die van mijn moeder was toen ze nog klein was en waar nog steeds een gigantische knuffelleeuw staat, groot genoeg om op te zitten.

Ik lig opgekruld onder het dekbed, warm en verzadigd, en hoor ze beneden praten. Het huis is zo'n klein rijtjeshuis met de trap direct naast de woonkamer, dus het geluid trekt naar boven. Mijn moeder klinkt huilerig en haar stem wankelt, zoals je stem doet wanneer je probeert een snik binnen te houden en niet goed kunt ademen. Oma zegt tegen haar dat ze me vannacht hier moet laten en dat ze zelf ook moet blijven. Ze zegt dat ze moet overwegen voorgoed te blijven, hem eindelijk te verlaten.

‘Dit komt niet meer goed, Sandra. Jullie hebben allebei je best gedaan, maar het is een keer genoeg geweest, schat,’ zegt ze, en ik hoor hoe verdrietig ze klinkt. Soms vergeet ik dat mama naast mijn moeder ook de dochter van mijn oma is. Raar.

De volgende ochtend word ik wakker naast mama, die zich als een zachte, beschermende lepel om me heen heeft gekruld. Ze is al wakker, kijkt naar me terwijl ik slaap en strijkt mijn blonde haar zachtjes uit mijn gezicht. Heel even is alles goed met de wereld.

Dan zie ik dat haar oogleden aan elkaar kleven van het huilen, dat haar gezicht gezwollen is en dat ze vingervormige blauwe plekken op haar bovenarmen heeft, als kleine paarse pootafdrukken. Ik kruip dicht tegen haar aan en geef haar een knuffel – ze ziet eruit alsof ze er eentje nodig heeft.

2

De tweede keer dat ik met serieuze bedoelingen wegloop ben ik veertien. Ik logeer de meeste weekenden bij mijn oma, zo vaak dat het mijn tweede thuis is geworden. Mijn vader en moeder vliegen elkaar nog steeds in de haren, en in de jaren die zijn verstreken hebben ze meer fronsrimpels gekregen maar geen extra zelfbeheersing.

De ruzies worden niet meer zo vaak fysiek, hoewel ik 's ochtends, wanneer ik naar beneden ga om naar school te vertrekken, soms nog serviesscherven in de keuken aantref, of een op raadselachtige wijze ingegooide ruit in de deur naar de woonkamer, met glas in glinsterende zigzagvormen op de vloer.

Ik sluip altijd stilletjes naar beneden in de hoop dat ze hun roes nog liggen uit te slapen en ik vredig cornflakes kan eten voor ik vertrek. Ik heb geleerd voorzichtig te zijn in ons huis, op alle mogelijke manieren.

Maar in het jaar dat ik veertien word veranderen er dingen. Ze veranderen omdat mijn oma overlijdt en mijn ontsnappingsplek dus weg is. Het gebeurt plotseling en onverwacht, door een complicatie van haar diabetes. Door al die Parma Violet-snoepjes, denk ik. Ik ben in de rouw, heb pijn en word overspoeld door schuldgevoel, want behalve dat ik haar mis maak ik me ook zorgen om mezelf. Over hoe ik het zal redden zonder haar, haar lieve glimlach en onze gezellige avonden met *ER*, *Casualty* en *Holby City*, terwijl we praatten over niets maar een boel zeiden.

Mijn vader en moeder waren samen uit eten geweest, een 'date-avond' voor Kerstmis. Zoals meestal bij die zeldzame gelegenheden veranderde de goede sfeer uiteindelijk in ruzie. Het had iets te maken met het feit dat hij vier glazen cider had gedronken terwijl hij eigenlijk moest rijden. Ik weet het niet.

Zodra ze binnenkomen vliegen de verwijten als verbale raketten door de lucht. Blijkbaar waren ze al afgevuurd tijdens de rit naar huis na hun romantische avondje uit. Ik blaas snel de aftocht, links het toneel af, al weet ik niet echt waar ik naartoe ga en wat ik ga doen wanneer ik er eenmaal ben.

Ze zien me niet eens, en een paar tellen later sta ik buiten op de oprit toe te kijken hoe het drama zich ontvouwt. Het is donker, bijna Kerstmis, en hun ruzie neemt een feestelijke wending wanneer mijn vader mijn moeder een flinke duw geeft terwijl ze hem de huid vol scheldt. Het is geen duw met opzet, meer een duw om een irritant insect weg te krijgen.

Ze verliest haar evenwicht en valt achterover. Eerst doet ze een paar wankele passen naar achteren en belandt dan languit in de kerstboom, die ze mee omlaagtrekt.

Een paar tellen blijf ik als aan de grond genageld staan om er zeker van te zijn dat ze niet dood is of zo. Ik ben merkwaardig gerustgesteld wanneer ik haar uit de nepdennentakken omhoog zie krabbelen, bezaaid met rood en groen glinsterfolie. Ze heeft het dichtstbijzijnde wapen gegrepen – de piek boven uit de boom – en zwaait ermee als met een mes in een gevangenisfilm, dreigend dat ze hem een oog zal uitsteken.

Oké, denk ik. Vrede op aarde, vree-heede op aarde, en weg ben ik. Het is erg koud, en op straat is het een vrolijke boel door vallende sneeuw en auto's die heel langzaam door de sneeuwbrigades rijden. Ik draag een hoodie en een legging, wat niet echt genoeg is. Ik heb niet zo verstandig spullen gepakt als de vorige keer, zelfs geen reservepaar bedsokken.

Ik dwaal door de straten en vraag me ondertussen af of ik naar Londen kan liften zonder te worden vermoord of opgesloten in iemands kelder, voordat mijn voeten me uiteindelijk naar de plek brengen waar ik waarschijnlijk steeds al wist dat ik erheen zou gaan.

Ik ga op de stoerprand buiten het oude huis van mijn oma zitten en laat mijn kin in mijn handen rusten terwijl ik naar de overkant staar. Ik voel de ijsskoude sneeuw door het zitvlak van mijn legging trekken.

Er woont nu natuurlijk iemand anders. Binnen een paar maanden na haar overlijden werd het huis verkocht, waar ik altijd pissig om zal blijven. Ik ben nu een tiener, dus vloek ik veel meer dan op mijn zevende. En dit? Oplichters in haar huis? Dát maakt me pissig. Het had een soort museum moeten worden. Met een blauwe plaquette met in witte lettertjes wie ze was. Nu lijkt het alsof ze er nooit geweest is.

Ik trek het koord van mijn capuchon strakker tegen de kou en kijk door het raam naar binnen. Ik zie hun helder verlichte kerstboom, de gezellige kamer, en af en toe zelfs een vrouw die met een baby in haar armen rondloopt. Ik heb geen idee wie ze zijn, maar ik heb een hekel aan ze. Ook al is het niet hun schuld dat mijn oma is overleden, ik voel me er niet beter door. De mensen die daar wonen maken me ook pissig.

Ik ben de drama's van mijn ouders meer dan zat. Ik ben de spanning zat, het niet weten wanneer het allemaal weer begint. Na het overlijden van mijn oma was het tijdelijk rustig en gedroegen ze zich allebei zo goed mogelijk, maar dat duurde niet lang.

Soms komt het na een uitbarsting, en soms na dagen vol slui-merende woede, hatelijke opmerkingen en vegen uit de pan als 'de hond van de burens heeft je eten opgegeten'. Dan duikt hij na zijn werk meteen de pub in en zit zij thuis op wraak te broeden.

Ik weet nu – omdat mijn moeder het tegen me heeft gezegd – dat ik er de oorzaak van ben dat ze zich resoluut blijven vastklampen aan hun echtelijke ellende.

‘We wilden niet dat je uit een gebroken gezin komt,’ zei ze – alsof dit beter was. Alsof het goed voor me was dat er in huis een permanente staat van oorlogsvoering verkeerde. Alsof dat me niet met angst heeft vervuld.

Telkens wanneer ik thuiskom van school ben ik op van de zenuwen. Dan blijf ik met mijn jas aan in de gang staan om de stemming in huis te peilen en overweeg ik of ik het risico kan nemen de woonkamer in te gaan, of dat ik naar mijn kamer zal rennen om mijn koptelefoon op te zetten en te doen alsof er niets aan de hand is.

Zo leef ik dus. Ik verschuil me in mijn kamer met mijn muziek, verschuil me bij vriendinnen door veel te vaak bij hen te logeren en loop weg. Soms hierheen, naar mijn oma’s huis. Soms naar de stad. Soms koop ik een dagkaart voor de bus en rij dan de hele dag rond.

Het is geen makkelijk evenwicht, en zodra ik oud genoeg ben ga ik verpleegkunde studeren. Ik kies een hogeschool die zo ver van huis is dat ik op de campus moet wonen en waan me in het paradijs. Andere tieners hebben heimwee, ik ben alleen maar opgelucht. Opgelucht dat ik mijn eigen ruimte heb, mijn eigen plek, mijn eigen rust en stilte. Opgelucht dat ik alleen ben.

3

Tegen de tijd dat ik in de twintig ben deel ik mijn eigen ruimte en mijn eigen plek en heb ik niet veel rust meer. Ik ben ook absoluut, honderd procent zeker, niet meer alleen.

Sterker nog, de derde keer dat ik wegloop ben ik een volwassen vrouw met een baby van zes maanden, een baan, een huurflat en een vriend die nooit echt vader wilde worden.

Die keer loop ik voorgoed weg. Die keer loop ik weg vanwege de zoveelste slaande ruzie – met Jason, mijn vriend.

Het is niet fraai. Dat zijn die dingen nooit. Toen we elkaar ontmoetten, werkte hij als verpleeghulp en was ik verpleegkundige. In die tijd dacht ik dat we verliefd waren, maar nu zie ik wat het was: een hoop lust, wat lol en een vreemd gevoel dat dit was wat ik hoorde te doen. Dat vrouwen van mijn leeftijd op zoek hoorden te gaan naar ‘de ware’ en een relatie hoorden te hebben.

Het zat nooit goed tussen ons, maar toen ik zwanger raakte deden we allebei alsof dat wel zo was. Want iedereen weet toch dat het hebben van een pasgeboren baby heel makkelijk is, dat een kind alle scheuren in een relatie herstelt?

Natuurlijk ging het niet beter tussen ons. Integendeel, het ging alleen maar slechter. De flat was te klein. We hadden niet genoeg geld. We waren te jong en hadden geen idee waar we mee bezig waren. Maar ik denk vooral dat we elkaar gewoon niet zo leuk vonden.

Toen ik zwanger was lukte het ons veel beter te doen alsof. We gingen naar Ikea, bouwden lachend een wiegje volgens de Zweedse instructies en kirden over babykleertjes. Hij zei dat hij tijdens mijn zwangerschap zou stoppen met drinken, en dat lukte hem zelfs een paar weken.

Na de komst van onze zoon, Saul, begonnen de spanningen op te lopen. Ik sliep nooit. Jason draaide extra diensten. Wanneer we elkaar zagen, zaten we allebei boordevol wrok – ik omdat ik thuiszat, hij omdat ik alleen maar klaagde en zeurde wanneer hij thuiskwam.

Het enige goede aan de situatie was ons kind. Hij was perfect – gevangen tussen ons in, dat mollige, blondharige engeltje van wie ik altijd stiekem dacht dat we hem niet hadden verdiend.

De avond van de slaande ruzie ben ik doodmoe. Ik ben al zo lang alleen dat ik tegen de waterkoker ben gaan praten. Hij reageert nog niet, maar in mijn delirische staat van vermoeidheid is dat slechts een kwestie van tijd.

Saul krijgt tandjes, hij huilt en is geïrriteerd. Jason draait extra diensten, hij valt in voor mensen met kerstverlof. Ik kijk naar de grote wijzer van de klok in de keuken, die heel traag voortkruipt, en tel de minuten af tot ik Saul aan Jason kan overdragen, op mijn bed in elkaar kan zakken en even stilletjes in mijn kussen kan huilen terwijl ik me afvraag wat er met mijn leven is gebeurd.

De luiers zijn op en Jason zou onderweg naar huis een nieuw pak halen. Maar hij komt niet thuis – twee uur later pas. En wanneer hij thuiskomt, stinkt hij naar bier, sigaretten en Obsession van Calvin Klein, een parfum dat ik niet draag. Het enige parfum dat ik tegenwoordig draag is babykots en wanhoop.

Dat had ik allemaal door de vingers kunnen zien als hij eraan had gedacht luiers te kopen. Dat is hij natuurlijk vergeten. Hij heeft er wel aan gedacht een sixpack Fosters mee te nemen, om

van zijn foute houding nog maar te zwijgen.

Ik schreeuw. Hij schreeuwt. We zeggen allebei dingen waar we spijt van krijgen, maar die we waarschijnlijk ook menen. We worden steeds bozer en luidruchtiger, raken steeds meer verhit. We zijn als ondergrondse geisers: al onze frustraties komen er in één grote, verzengende explosie uit.

Ik pak het dichtstbijzijnde dat ik kan vinden – een vuile luier – en gooi die naar Jasons hoofd. Hij slaat me zo hard in mijn gezicht dat ik de rode striemen meteen voel komen opzetten.

We zijn allebei met stomheid geslagen. Ik blijf verbijsterd staan, met mijn hand tegen mijn prikkende wang. Hij staart me aan, schudt zijn hoofd en stamelt verontschuldigen. Het spijt me, zegt hij. Ik weet niet wat me bezielde. Het zal nooit meer gebeuren, belooft hij. Hij zit vol wroeging, vol spijt, vol zelfverachting. Op een merkwaardige manier heb ik bijna medelijden met hem. Onze situatie heeft een kant van hemzelf onthuld waarvan hij waarschijnlijk nooit heeft geweten dat hij die had.

Ik ben gekwetst, geschokt en merkwaardig opgelucht. Het is alsof we onszelf een afgrond in hebben geduwd waar we niet meer uit kunnen komen. Vreemd genoeg ben ik niet bang. Ik weet dat hij het niet nog eens zal doen. Niet deze keer, in elk geval.

Ik probeer woorden uit mijn mond te persen en zie Saul ineens zitten. Saul, mijn prachtige zoon, die in een vieze luier en een *Baby's First Christmas*-hemdje vanuit zijn kinderstoel toekijkt hoe alles zich ontvouwt.

Zijn blauwe ogen zijn groot en nat, zijn mollige knuistjes heeft hij tegen zijn oren gedrukt om het lawaai tegen te houden, en hij is zo bang en verward dat hij het ook op een krijsen heeft gezet. Dat hebben we geen van beiden gemerkt, omdat we te veel opgingen in ons eigen drama.

Ik haast me naar hem toe om hem te troosten en weet dat ik

binnenkort weer zal moeten weglopen – niet in mijn eigen belang, maar in dat van Saul. Misschien zelfs in dat van Jason.

Wanneer ik er nu met de magische kracht van wijsheid achteraf op terugkijk, lijkt het alsof veel van de belangrijke momenten in mijn leven – zoals die klap – iets met weglopen te maken hebben. Ik zou een tijdspad kunnen uittekenen van wanneer het mis begon te gaan, met een stripfiguur van mezelf eronder, die in tegenovergestelde richting wegzoekt, een spoor van stofwolken achterlatend.

Het probleem met al die herinneringen – van al die acties, reacties (zowel actieve als inactieve) en overreacties – is niet het weglopen. Het probleem is dat ik nooit enig idee had waar ik naartoe ging. Meestal werd ik rondgeblazen door de wind, als de pluisjes van uitgebloeide paardenbloemen, zonder enig gevoel voor richting of controle over mijn eigen bewegingen.

Inmiddels zijn we een paar jaar verder. Saul wordt alweer bijna vier, en mijn leven is heel anders dan toen. Ik ben geen paardenbloempluisje meer, sterker nog, ik doe mijn best wortel te schieten.

Mijn leven is veranderd omdat ik de laatste keer dat ik wegliep hierheen ben gegaan, naar dit kleine plaatsje genaamd Budbury, aan de pittoreske kust van Dorset. Ik heb een baan. Ik heb een huisje. Ik heb vrienden, die ik schoorvoetend in mijn leven heb toegelaten. Ik maak deel uit van de gemeenschap in het Duincafé, dat het hart van het dorp is. Ik heb rust en stilte gevonden, en wat het belangrijkste is: ik heb een prachtig, gezond kind. Dat weliswaar de rust verstoort, maar op een goede manier.

Ik heb meer dan ik me ooit had kunnen voorstellen, en deze keer loop ik niet meer weg. Deze keer doorbreek ik alle vicieuze cirkels.

Deze keer blijf ik waar ik ben, hoe ingewikkeld het ook wordt.

4

Dit jaar, kerstavond

Ik heb er genoeg van. Mijn hoofd bonkt, mijn ogen doen pijn en mijn hele lijf, van mijn kruin tot mijn tenen, staat strak van de spanning.

Het enige wat ik kan horen is het schrille geschreeuw dat boven de muziek uit komt, een playlist met kerstliedjes die ik op mijn telefoon heb staan om te proberen het lawaai te overstemmen. De mix is afschuwelijk: de verheven refreinen van *Hark the Herald Angels Sing* afgewisseld door geschreeuw en gescheld.

Saul slaapt, maar onrustig, zoals kinderen doen. Ik zie zijn ogen bewegen onder zijn oogleden, zijn handjes zijn tot knuis-ten gebald en af en toe schokken zijn benen als die van een dromende hond. Het is de avond voor Kerstmis – misschien denkt hij aan de Kerstman die in zijn arrenslee over de daken vliegt. Ik hoop het maar. Ik hoop dat hij niet wakker wordt en al het gebonk en de ruziënde stemmen hoort. Hoe ik ook mijn best heb gedaan hem hiertegen te beschermen, het heeft me achtervolgd en uitgerookt.

Ik ben in mijn eigen huisje, maar ik voel me niet veilig. Ik ben in mijn eigen huisje, maar er zijn te veel stemmen. Te veel ruzies. Ik ben in mijn eigen huisje en verstop me boven, weggekropen onder mijn dekbed, verlamd door al het lawaai.

Ik ben in mijn eigen huisje en moet eruit. Ik moet weg. Ik moet vluchten.

Deel 2

Klaar voor de start...

